

Gondolatok a 2012 Grafo-Gárdony konferenciánk múltjáról és jelenlegi társadalmi helyzetéről.

„Gárdonyaink” története, avagy küldetése a MÍT életének és megújulásának jegyében

Néhány nappal vagyunk túl a MÍT több mint két évtizede, minden nyáron megrendezésre kerülő konferenciáján. Azon a hagyományörző Grafo-Gárdonyon, amely az ország grafológusainak, a különböző képzőintézetek hallgatóinak, minden évben lehetőséget ad arra, hogy töltekezhessenek, pszichológiai grafológiai tudásukat felfrissítsék, kiegészítsék, szakmai kapcsolataikat megerősítsék. Természetesen, ezek a számunkra oly fontos rendezvények, a társadalmi és gazdasági körülmények hatásaira, létszámára nézve hektikusan reagáltak, azonban kis- vagy nagy létszámmal, de szakmailag mindig rendkívül értékes és számunkra fontos anyagokat dolgoztak, dolgoznak fel. Ugyanakkor a társtudományokkal szoros kapcsolatban lévő előadásaival, gyakorlati bemutatóival nemzetközi szinten is elismertségre tettek szert. S mindig megtalálták az aktuális szakmai területeket, helyzeteket, a régi és új szakmai értékeket, s azokat a neves előadókat, akik mellé be tudtak kapcsolódni a tehetséges, újonnan végzett hallgatók is kutatómunkáik megismertetésével.

Talán a legsikeresebb időszakai mégis azok voltak a Magyar Írástanulmányi Társaság fennállásának, amelyben egymás után több éven keresztül *olasz-magyar* szakmai rendezvényeknek adott helyet ez a több mint húsz éve működő szakmai sorozatunk, ez a minden nyár végén az ország grafológusait összefogó szakmai hagyományunk, amelyeket azt hiszem, méltán a MÍT legértékesebb szakmai programsorozatai között emlegethetünk. Főleg, amikor azokra az időszakokra emlékezünk, amikor első ízben vettük fel az olasz kollégákkal a kapcsolatot, s akik készségesen válaszoltak annak idején az e-mail-jeinkre és nagy örömmel jöttek el hozzánk meghívásunkra. A szakmai tapasztalatsere mindkét ország grafológusainak, pszichológusainak megújította látókörét a 2007-es, 2008-as, 2009-es években megrendezésre került Grafo-Gárdonyainkon, vagy a Dobogókőn megrendezésre kerülő Pszicho-Pilis Konferenciáinkon. S amelyek után ők is több alkalommal hívták meg Olaszországba, azt a 8-10 főből álló magyar delegációt, akiknek előadásain keresztül a római grafológusképző iskolák vezetői, tanárai is megismerkedhettek a magyar klasszikus grafológia értékeivel.

Bár később, a válság éveitől kezdve, szüneteltek nonprofit szervezetünk nemzetközi konferenciái, a magyar grafológustársadalom gárdonyi- és dobogókői hagyományait nem adtuk fel ekkor sem, mert nemzeti eredményeinket, sajátosságainkat sosem adhatjuk fel. Hiszen a grafológiai értékeink megőrzése, továbbfejlesztése a MÍT programjainkon keresztül a legbiztonságosabb, s fontos számunkra, hogy a „mai magyar grafológia” sajátos módszereit „hungarikum”-ként tudjuk értékelni. Ennek jegyében szakmai programjaink megőrzése, megtartása, fejlesztése nem csak szakmailag fontos, hanem nemzeti ügyünk is kell, hogy legyen. Hiszen sokszor emlegetjük, de nem eleget, hogy ennek köszönhetően a világon először értük el 2003-ban az állami elismertséget, ami most veszélybe került ugyan, de reméljük és bízunk benne, hogy ennek értékét visszakapjuk, és ezért mindent megteszünk.

A Magyar Írástanulmányi Társaság fő tevékenységét, az évtizedek óta megrendezésre kerülő Grafo-Gárdonyok, és Pszicho-Pilis Konferenciák, az utóbbi években indított Négy-Égtáj programok, és egyéb, havonta megrendezésre kerülő rendezvények alkotják. S amelyeknek megmaradásában nagy szerepet játszik a folyamatosság, a rendszeresség, a periodicitás, s az anyagi érdekeltség mellőzése, amelyek fontos részei a hagyományteremtésnek, a szakmai, etikai és morális értékek megújulásának és megőrzésének. S a MÍT ezekkel a nonprofit rendezvényekkel „örzi a lángot”. Hiszen ha kisebb létszámmal is, de nagyon szép szakmai értékek bemutatásával, minden évben megszervezzük augusztus végén a grafológusok országos szintű programját, a Grafo-Gárdony Konferenciát. S mivel a hagyományteremtésnek nem csak a periodicitás, hanem a hely szelleme is dominánsan részesévé válik, így mindig, minden évben, a „jövőre veletek ugyanitt” jelszóval Gárdonyban, néha Agárdon, de mindig a Velencei tó csodálatos környezetében. S ez évben 2012 aug. 25-én 26-án immár 22. alkalommal.

*** S itt be kell ismernünk, hogy a huszonkettedik alkalmat jelző dátum nem egészen pontos, mert ami huszonkettő, az lehet, hogy csak huszonegy. S ennek külön múltja, külön története van: Ugyanis a gárdonyi programok kezdetekor, anno 1990-ben, (és még utána sokáig) a Grafológiai Intézet patronálta a nonprofit szervezésű Magyar Írástanulmányi Társaságot. S jó magam, mint az akkori MÍT programok felelőse, szervezője (és a Grafológiai Intézet első évfolyamának lelkes hallgatója is egyben), szerencsémre épp Papp Zsuzsával jártam egy évfolyamban, aki Gárdony közelében lakott. Akkor Kóta Hédi tanította nekünk a mélylélektant, aki a Grafológiai Intézet igényességére utaló óriási terjedelmű pszichológiai anyagokkal borított el bennünket, amelyeknek persze később nagy hasznát vettük, de ami akkor, az elején, kicsit száraznak tűnt. Hédivel együtt az osztály úgy döntött, hogy a tanítási órákon túl, eltöltünk a Velencei Tó partján, Agárdon egy-két napot. Papp Zsuzsa szerzett nekünk egy régi üdülőben néhány szobát 1990

nyarán, hogy ott külön gyakorolhassuk Kóta Hédivel a pszichológiát. Ez volt az első, kis körben induló „Grafo-Gárdony”. De az igazi nagy Grafo-Gárdony a következő évben indult, amelyet 1991 nyarán, a Grafológiai Intézet a Magyar Írástanulmányi Társasággal közösen rendezett meg, s amelynek hagyományát a MÍT program szervezőjeként vittem tovább sok éven keresztül életben tartva azt. S ehhez folyamatosan kerestem a lelkes segítőt, klubvezetőségi tagokat, és klubvezetőket. S hogy a nevezetes „Grafo-Gárdonyt” 1990-től egy kisebb- vagy 1991-től a nagyobb konferencia indításától számoljuk-e, ez már csak nézőpont kérdése, s őszintén szólva magam sem tudom... A MÍT „Emlékplakettjét”, amelyet a MÍT akkori elnöke, Hakkel Hedvig adott át számomra, ezek és más MÍT programok elindításának, összefogásának, hagyományá alakításának elismeréséül, azóta is nagy becsben őrzöm. S köszönöm Hakkel Hédivel a MÍT akkori elnökének.

S most jó érzéssel töltött el az idei 2012-es Grafo-Gárdonyon, az elnökségemnek hetedik évében arra gondolni, hogy sok év elteltével, a válság évei alatt is, sikerült megtartani, továbbvinni ezeknek a rendezvényeknek szakmai hagyományait, értékét. S közel sem volt könnyű, holott azért mindig jöttek új besegítők, s gyakran a szélére is kellett állni annak, amit elindítottam, de ezeket az időszakokat is élményként éltem meg, mivel a gárdonyi programokat az első évek hagyományt indító megküzdése miatt lélekben mindig egy kicsit a magaménak éreztem. Hiszen a lelkesedés sokaknál hamar alábbhagyott, mivel a nonprofit munka bizony nem kifizetődő. S így a MÍT klubvezetők, klubvezetőségi tagok, többnyire csak néhány évig vállalták a szervező munkát és épp ezért gyakran kellett újabb segítőt, újabb klubvezetőségi tagokat keresni. De Papp Zsuzsa és Oláh Marika gyakran visszatért, s egy-egy idő után mindig megtalálható maradt. Így az idei 2012-es Grafo-Gárdonyon jó szívvel adhattam át, most már a MÍT elnökeként számukra, az Ügyvivő Testület által is megszavazott díszoklevelet. Hiszen sok más kolléga munkája mellett, ebben a 21 vagy 22 éves távlatban, ami a „Gárdonyok” értékes előadásai mögött áll, ők is, mint szervezők, hozzájárultak ahhoz, hogy ez a szakmai hagyomány egy nonprofit országos szervezeten belül fennmaradhasson.

A Rácz Aladár zeneiskola diákjainak nyitó hangversenye, Weisz József vezetésével, ez évben is rendkívül szép alaphangulatát adta meg ennek a rendezvénynek, hiszen a legkisebbek hegedűszólóit meglepő virtuózok is követték, amit nagyon köszönünk. S nem csak a kis előadóművészeknek, hanem a szülőknél is, akik őket elkísérték. S különösen köszönjük tanárunknak, Weisz Józsefnek, aki az utóbbi években rendkívül odaadó munkával színesíti meg ezekkel a kis vendégszereplőkkel gárdonyi konferenciáinkat.

A konferencia témája, „lelki örökségvédelem”-ként, a kézírás értékeinek, megőrzésének lehetőségét vizsgálta, a számítógépek korszakában. Hiszen a géppel írás praktikusnak tűnő értékei miatt, egyre komolyabb veszélyhelyzeteket jelenthet a lelki- és szellemi-, azaz neurobiológiai folyamatokat is tükröző kézírással szemben, amiről ugye tudjuk Michon, vagy akár Wilhelm Preyernek, a jénai egyetem professzorának, kutatásai óta, hogy a kézírás „agyírás” is egyben. S eltörlése óriási veszélyforrást jelenthet a számítógépek előnyeinek és egyben veszélyforrásainak világában.

Jómagam, a MÍT elnökeként, a Grafo-Gárdony Konferenciák hagyományának elkötelezettjeként, formálójaként, a megnyitóban a hagyományá alakuló Grafo-Gárdony több mint húsz éves távlatáról és jelenéről szoltam, s egyben persze a kézírás megmaradásának örökké tartó lelki értékeiről, elvesztésének veszélyforrásairól. Hiszen ehhez fel kell tenni megannyi kérdés közül néhányat. Azt hogy az emberiség léte kézírás nélkül hol tartana? S mit hozhatna számukra, ha az agyírást végleg felváltaná a gépírás? S erről szól (szólt) 18 rendkívül értékes, színes előadással az idei, azaz a 22. Grafo-Gárdony 2012 Konferenciánk. S ennek megerősítéseként mindjárt egy idézet: „Csak írd fénylő betűddel, szaporítsd a fohászt, hadd legyen a jövőnek kovász...” (Hendli Ilma: A jövőnek kovász)

Dr. Szőnyi Magda pszichológus, a MÍT Tiszteletbeli Tagja, évek óta patronálja előadásaival a rendezvényeinket, s minden évben a pszichológiai felhangolását adja meg, óriási ismeretanyagával, tapasztalatával, és aki a téma ráhangolásaként gárdonyi konferenciánk elején még meg is énekelte bennünket.

W. Barna Erikát, a MÍT Tiszteletbeli Tagját, régen hallottuk már. A francia grafológia különleges irányzatának bekapcsolásával ő mindig kuriózum a számunkra, de most könyvének pedagógiai értékét ismerhettük meg, amely a grafoterápia lehetőségének helyzetéhez adott óriási gyakorlatának tárházából számunkra követhető módszereket. S mint jelezte: „Az írászavarokkal vívódók számára ismeretlen és elképzelhetetlen a tollforgatás művészi élménye”.

Szötsné Fritz Ágnes - Banainé Balogh Katalin: „A betűbe zárt személyiség” című könyvünkben, Kádár János kézírásán keresztül, egy egészen különleges grafológiai- és egyben könyvbemutatót tártak a konferencia résztvevői elé, amelyben nagyszerű példáját mutatták meg a grafológusok lojalitásának. Hiszen politikamentesen, szinte rövid tömondatokban mutattak be, minden megítélés nélkül, tényszerű grafológiai megnyilvánulásokat. Magas szintű szakmai előadásukban, az idő rövidsége miatt is, talán kevesebbet

mondtak, mint amennyi anyag előttük állt, azonban az előadásuk rendkívül etikus, szakmailag magas szintű, és a mai kor számára mégis bölcsen meggondolgotató volt. Hiszen aki a könyv grafológiai értékeit bővebben szeretne volna megvizsgálni, az megvásárolhatta ezt a közelmúltat megőrkítő „grafológiai portrét tartalmazó” különleges alkotást.

Bilicsi Tivadar lányait, Katit és Böbét, már ismerősként fogadtam Gárdonyiban, hiszen már, amikor látogatást tettem otthonukban, néhány perc után úgy tűnt, mintha évek óta ismerném őket. Azonban amikor kézbevettem Bilicsi Tivadar kézírását, alig tudtam visszanyerni a grafológus lojalitását. A jobb tendenciás, szeretetet sugárzó, „földig hajolt és egekig erő írás” hajlékony mozdulatai, hosszú, elnyújtott gesztusai, folyamatosan a művész elhúzott hanglejtését csengte a fülemben. A becenevével aláírt Bilicsi Tivadar levélpapíron megjelenő, szeretetteljes érzelmeket megmutató szimbólumok pedig különösen magukkal ragadtak. Azon tündöttem, hogy lehet valaki ennyire ízig-vérig színész és ennyire ízig-vérig ideális apa is egyúttal. S izgatottan keresgéltem a Bilicsi lányok különböző időszakokban készült kézírásában, húsz éves kutatómunkám részeként, a „szülőltől örökölt sorsokat, vagy akár személyiségjegyeket a kézírás tükrében”. S a talányt, hogy a pályájuk miatt zaklatott életű színészcsaládok között, hogyan lettek ők mindannyian mégis egy ideális művészcsalád boldog részesei. Bilicsi Tivadarnak és feleségének, Tímár Erzsinek hite, szeretetet sugárzó, családcentrikus életszemlélete ugyanúgy megmutatkozik a kézírás tükrében, mint a lányai által visszaigazolt életeseményekben. S ez a művészvilágnak egy olyan szigetét mutatta meg a grafológus számára, amelyet kuriózumként tapasztalhattam meg több éves grafomédia sorozatom történetében.

Gyulai Zsuzsa: „Az elfelejtett gépirás” című előadásában végigvezetett bennünket a gépirás fejlődésének állomásain, Kempelen Farkas beszélő gépétől napjainkig, majd röviden bemutatta a gépirás azonosításának módszerét. Hogy egyáltalán szükséges-e még 2012-ben gépirás vizsgálatot végezni? Az előadás végén megkaptuk a választ is: igen, egyértelműen szükséges, hiszen hosszú időn keresztül a fontosabb írásközpontok írógéppel íródtak, amelyek vizsgálatára még nagyon sokáig szükség lehet.

Marunák Mária: Rejtett kezesség- vizualitás- klaviatúra című előadásával, meglepő módon, a számítógép használatának pozitív létjogosultsága mellett voksolt. Méry egy 15 éves fiú kézírásának és rajzának műhelymunkáját bemutatva, meglepte a konferencia résztvevőit a rajz és a kézírás összefüggéseinek felismertetésével, s azzal, ahogy a grafoterápiának ezt a különleges lehetőségét, a rejtett kezességgel kapcsolatban megismertette a konferencia résztvevőivel.

Kovács Mónika előadásának dinamizmusa már szinte nélkülözhetetlen a MÍT konferenciák történetében. Ő a rezonometrikus íráselemzés lehetőségeit vizsgálta a számítógépirás korában. Umberto Eco idézettel kezdte előadását, aki szerint, „*ha a technika el is sodorja a kézírást az életünkből, az még művészetként tovább élhet*”. Hiszen a Neumann-galaxis embere már igen ritkán ír kézzel, mivel bármilyen információörögzítés és továbbítás, szinte kivétel nélkül, már elektromos úton történik, s csak a hűtőn és az asztalon marad egy-egy kézzel írt cetli. Ami persze nagyon igaz, s ami sajnós az írás hanyatlását hozza magával. S felteszi a kérdés, hogyan lehet ma létjogosultsága az íráselemzésnek? A feltett kérdésre a rezonometria különleges módszerének vizsgálatával fejtette ki konferenciánkon a választ.

Podonyi Hedvig: Hogyan tovább? Grafológia a komputervirtuózok korában című előadásának bevezetőjében plasztikusan vezette le az emberiség történetének fejlődésében azokat a szakaszokat, amikor egy újabb módszer vagy eszköz felváltja a régit. A mozi megjelenésekor mindenki elsírta a színházat, a televízió megjelenésekor a mozit, (mondván hogy lejárt az ideje,) s a számítógépek kezdeti térhódításának korában pedig a televíziót búcsúztatták. Jól esett, s megnyugtató volt hallgatni őt. Főleg amikor a töltő tollról beszélt, ami manapság már nem számít modern eszköznek, mégsem szorította ki teljesen Bíró László golyóstollá. S meglehet, hogy a régebbi konstrukciók idővel, leginkább feltett gyűjtemények részeként, egyre becsesebbé válnak. Talán ugyanígy a kézírás is hamarosan reneszánszát éli majd.

Farkas László, a MÍT Tiszteletbeli Tagjának előadása aktuálisan az íráselemzés jelenét és jövőképét fejtegette, arra utalva, miszerint a grafológia még jelenleg is keresi a helyét, s közel két évtizede az átalakulás periódusát éli. Rendkívül plasztikus képet fejtett ki a grafológia helyzetéről. Bár, amikor Prof. Dr. Bagdy Emőke egyik tanulmányát idézte, amelyben a pszichológia és a grafológia viszonyának egy régebbi időszakban lévő felmérésének fényében a grafológia hiányosságaira mutatott rá, először megkövülten hallgattuk. Azonban megdöbbenésünk gyorsan feloldódott, amikor kiderült, hogy ez a hivatkozás a Professzor Asszonynak egy nagyon régi tanulmányából való. S ezeket a hiányosságokat a magyar grafológia,

azóta gyönyörű eredményeket felmutatva pótolta, majd ezeknek megfelelően, fejlődött fel OKJ szintre. S *Bagdy Emőke, aki jelenleg a legnagyobb mecénásunknak* bizonyult ez év nyarán is, ahogyan mellettünk szólt az OKJ szakma veszélybekerülésekor, az a mai magyar grafológia *legnagyobb elismerését, piedesztálra emelését jelentette számunkra.*

Hiszen az a levél, amelyet az OKJ elvételekor a Minisztériumba küldött, a Magyar Írástanulmányi Társaság, illetve a magyar grafológia értékei mellett szólva, egy olyan mecénásunk hiteles rálátását mutatta a Professzor Asszony személyében, aki határozottan és hozzáértően szakmai tekintélyként is kiáll mellettünk, és érti- és ismeri a mai magyar klasszikus grafológia értékeit. S hiszünk, és bízunk abban, hogy valóban magasabb szinten vagyunk és működünk, mint a fizikai munkákra épülő egyéb OKJ-s képzések.

Farkas Laci kollégánk előadása egyben, a MÍT konferencia első napjának záró programjaként, a szombatra tervezett kerekasztal-beszélgetés szakmai fórumává is alakult. Amelynek értékei arról tettek tanúbizonyságot, hogy amikor a grafológus szakma veszélybe kerül, (remélhetőleg) mindig jobban egyfelé kell mennünk, egyfelé kell tartanunk, hiszen arra van szükség, hogy közösen kutassuk fel szakmai és nemzeti értékeinket. Hiszen most elsősorban azon kell gondolkodnunk, hogyan tudjuk megtalálni a grafológia egyéb szakmákon már túlhaladott szintű képzésének *hovatarozását.* Különleges értékeinek, az OKJ-nál magasabb, emelt szintű képzéseinek helyét, ami érzékelteti azt, hogy a grafológia több, mint „szakma”.

Az esti program, a svédasztalos vacsora, meghitt családi beszélgetésekké szelődött, ahol már nem hiányzott a régi Gárdonyok táncmulatságával együtt járó zakatolások, vonatozások időszaka. Fontosabbnak tűntek az alkotó szakmai eszmecserék, amelyek a grafológia lehetőségeiről szóltak. No meg mindegyikünket megdöbbentett a hír, hogy a családállítás elmarad, mivel Kiss Pétert, aki motorral indult el Gárdonyba, út közben baleset érte. S bár ő maga csak könnyebben sérült, de a motorja teljesen használhatatlanná roncsolódott.

Sajnos a másnapi előadók sem tudtak mindannyian megjelenni: Visnyei Irma már napokkal előbb jelezte, hogy megsérült a térdje és járóképtelenné vált, míg Rénesné Eller Gertrúd is betegsége miatt maradt távol a konferenciáról. Helyette egy tanítványa, Barna Zoltán vállalt előadást.

A vasárnapi programok minden évben nyugodtabb és hosszabb előadások, mélyebb értékeket tükröző hozzászólások lehetőségét biztosítják. A vasárnapi programunkon általában kisebb létszámmal vesznek részt a kollégák, ugyanis általában a szombati napi jegyesek töltik ki a két napos konferencia hangsúlyosabb részét. Ezek a kisebb létszámú „másnapok”, „grafo-vasárnapok” azonban sajátos lehetőségekkel, mélyebb beszélgetések, bővebben részletező előadások és hozzászólások esélyével, egy egészen újszerű grafológiai műhelymunkára és újabb kerekasztal-értekezésekre adnak alkalmat, amelyek a továbbgondolás lehetőségére nyitottak most is utat ezen a különleges értékű gárdonyi grafo-vasárnapon is. Ezúttal a Szimbólumterápiás Egyesület fiatal pszichológusainak segítségével, értékes pszichológiai előadások keretében, pszichológiai műhelymunkákra nyílt lehetőségünk.

A nap kezdéseként emlékeztünk a régi „Gárdonyokra”, amikor még lovas kocsis kirándulás is része volt a konferenciának.

Androsics Nóra: Digitális grafológusok? kérdés fölvetésével sorra vette az írásbeliség változásának állomásait, majd kísérletek eredményein keresztül mutatta meg, hogy a kézírás és a géppel való írás mennyire másképpen hat vissza az író emberre. Megemlítette, hogy az aláírásnak, bár ma már létezik a digitális illetve elektronikus formája is, a legelterjedtebb még mindig a kézzel írott változat. Bár jelenleg úgy tűnik, a mindennapi használatban egyre kisebb szerepet kap a kézírás, de ígéretes az a törekvés, miszerint az okos telefonok legújabb változatainak fejlesztésében jelenleg is szerepel feladatként a kézírás alkalmazásának és továbbításának lehetősége.

Gyimesné Markó Etelka: A tehetetlenség mögött rejlő tehetség, avagy a gyermekekkel végzett belső képi munka hatása, a képtelenségtől a képesség megtapasztalásáig címmel beszélt saját útvjáról, amely a gyermekekkel folytatott munka során alakul. A szimbólumok fontosságát hangsúlyozta, különös jelentőséget tulajdonítva a HÍD, mint szimbólum szerepének. Hiszen az ember és ember közötti kapcsolat is csak akkor tud létrejönni, ha megtaláljuk a hidat, ami összeköt bennünket. Mivel leginkább gyermekekkel dolgozik, mottóként Rudolf Steiner egyik mondatát idézte föl előadása során többször is: „A gyermekeket tisztelettel kell fogadni, szeretetben felnevelni, és szabadságban elbocsátani.”

Molnár Szilvia, aki szintén a Szimbólum Terápiás Egyesület tagjaként érkezett hozzánk, ugyancsak szimbólumokról beszélt, mégpedig a „foglalkozási szimbólumokról”. Az előadás közben magunk is elgondolkodhattunk, vajon saját foglalkozásunk tárgya, azaz a grafológia milyen szimbólumként jelenik meg számunkra. Néhányan meg is osztották velünk gondolataikat, ami további elmélkedésre serkentett mindannyiunkat.

Úz Kovács Gyula és Barna Zoltán előadását, akiket a tavaszi Pszicho-Pilisen még szívesen hallgattunk volna, de időhiányában át kellett adniuk a szót, most lehetőséget kaptak arra, hogy különleges meglátásaikkal kiegészítsék és gazdagítsák a vasárnapi programot.

Barna Zoltán: A gépirás és a kézírás személyiségre gyakorolt hatásairól mutatott be igen szemléletes gyakorlatokat. Mindannyian kipróbálhattuk, eljátszhattuk, megtapasztalhattuk, hogy mennyire más érzéseket vált ki belőlünk a billentyűzet ütögetését utánzó mozdulatsor, mint a kézírás lágy, érzelmekkel teli mozdulatai.

Úz-Kovács Gyula: folytatva Gárdonyban a Pszicho-Pilisen indított előadását, hol a szarvasbőrből készült ősi dobok érzékekre gyakorolt hatásairól, majd a rovásírásban megmutatkozó lehetőségekről beszélt. Megtudhattuk, hogy az emberi kapcsolatok sokkal jobban kifejeződnek, ha a nevek rovásírásos formáit egymás mellé téve vizsgáljuk ez egybeeséseket, illetve eltéréseket.

A Grafo-Gárdony 2012 második napjának délutánja oldott és a szakma jelenlegi helyzetét elemző, jövőt tervező beszélgetésére sokáig fogok én magam is emlékezni. S amelyen nem kis nosztalgiával emlegettük az első Grafo-Gárdonyok indulásának az időszakát: a szűnyogszigeti kirándulásra, a nadapi lovas táborba lovas kocsin száguldó grafológusok vidám csapatát. Hiszen megérkezett közénk hosszú idő óta várt kolléganőnk Papp Zsuzsa, aki oly sokszor emelte, segítette ötletes játékokkal, szakmai programokkal a Grafo-Gárdonyok hangulatát. Hiszen amikor Oláh Marikának és Papp Zsuzsának a munkájukat értékelő oklevelet átadtuk, vége- hossza nem volt annak a nosztalgiának, ami a több mint 20 év óta fennálló Grafo-Gárdonyok értékeiről szólt.

Jómagam, ezek közül a Gárdonyok közül, persze azokra emlékeztem legszívesebben, amelyben még több mint 10 fős olasz delegációt fogadhattuk. Hiszen a velük eltöltött gárdonyi és pilisi konferenciák nem csak szakmailag adtak sokat, hanem hosszú távú barátságok jöttek létre a két ország grafológusai között, amelyet ma is igyekszünk életben tartani.

A válság óta persze mindig kicsit félve rendezzük meg ezeket a Gárdonyokat. Hiszen kinek van ideje, kinek van anyagi fedezete? Mégis, a Grafo-Gárdony 2012 Konferencia most is, mint minden évben, a szakmánk rendezvényeinek egyik legsikeresebb programja lett, és sorra érkeztek a köszönő levelek, amelyekből hadd mellékeljek azoknak, akik nem tudtak eljönni. Azoknak pedig, akik ott voltak, az üzenetünk: „jövőre veletek ugyanitt”:

„Nagyon köszönöm a lehetőséget, hogy rész vehettem a hétvégi konferencián. Sajnálom, hogy nem tudtam mindkét napon ott lenni, de a család még nagyon köt (kislányom 2,5 éves).

Örülök, hogy megismerhettem azokat a neves szakmabelieket, akikről eddig csak olvastam. Nagyon érdekesek és hasznosak voltak az előadások. Sokat lehet belőlük tanulni, főleg egy pályája elején álló grafológusnak (mint én is). Remélem lesz még ilyen alkalom, és találkozhatunk többször is! Mindenképpen keresni fogom az alkalmakat.

Maradok tisztelettel: Keller Orsi”

„Kedves Anna! Köszönet Neked, Kollégáidnak, mindenkinek, aki segített, a Grafo-Gárdonyért. Szerintem lélekben, ismeretben gazdagabbak lettünk. Felemelő érzés a legjobb szakemberek közt lenni, Őket hallgatni, beszélgetni velük. Jövője csak annak (a tudománynak) van, aminek jelene is van! Tehát JÖVŐRE VELETEK UGYANITT!!!!!!

Lőrinczné György Anikó”

2012. szeptember 12.

Pálmai Anna, a MÍT elnöke